

INHOUD

<i>Dankwoord</i>	II
1. Gods grote en kostbare beloften	13
2. Van Gods eigen beeld voorzien	29
3. De dagen van de duivel zijn geteld	37
4. Een erfgenaam van God	49
5. Jouw gebeden hebben kracht	61
6. Genade voor wie nederig is	73
7. God begrijpt je	85
8. Christus bidt voor jou	97
9. Geen veroordeling	107
10. De dood is het einde niet	121
11. Er is vreugde onderweg	133
12. Je zult kracht ontvangen	147
13. Gerechtigheid heeft het laatste woord	161
14. Onverbreekelijke beloften, onwankelbare hoop	175
 <i>Gespreksvragen</i>	 189
<i>Noten</i>	234

HOOFDSTUK I.

GODS GROTE EN KOSTBARE BELOFTEN

GODS BELOFTE

(God heeft) ons kostbare, rijke beloften gedaan ...
opdat u deel zou krijgen aan de goddelijke natuur.

- 2 Petrus 1:4

Het contrast tussen de rabbi en de koning was enorm. De Jood was oud, zijn rug kromgegroeid. Fysiek gezien had hij niets mee. Uitgemergeld na twee jaar in de gevangenis, zijn wangen ingevallen en vuil. Zijn geldbuidel bevatte slechts enkele muntjes en van zijn vrienden waren er nog maar een paar over. Zijn hoofd was kaal, op een kransje haar na. Zijn baard was vol, maar grijs. Hij droeg de eenvoudige mantel van een leraar, een rondreizende leraar. In vergelijking met de koning was hij gewoontjes. Berooid. Al waren de meeste mensen in vergelijking met deze koning natuurlijk gewoontjes en berooid. Koning Agrippa schreed die dag met groot vertoon de troonzaal binnen. Hij en zijn zus waren gekleed in purper. Romeinse legioensoldaten volgden hen op de voet. Agrippa was de uitverkoren heerser, de hoogste religieuze autoriteit en de opzichter over de hele regio.

Paulus daarentegen was een eenvoudige zendeling. Hij had alle reden om het oordeel van deze monarch te vrezen. De koning was de laatste in de Herodes-dynastie, de laatste van de Herodesen die zich zou bemoeien met Christus of zijn volgelingen. Zijn overgrootvader had geprobeerd de kleine Jezus te doden door de kinderen in Betlehem af te slachten. Zijn oudoom had Johannes de Doper vermoord en zijn vader, Agrippa I, had Jakobus laten executeren en Petrus gevangengezet.

Je zou kunnen zeggen dat hij het gemunt had op de mensen uit Jezus' inner circle.

En nu stond Paulus voor hem. Hij zat in de gevangenis, en in

de problemen, omdat hij een nieuwe religie predikte. Hoe zou de apostel zichzelf verdedigen? Zou hij om genade smeken? Een wonder afroepen? Dit was wellicht de allerbelangrijkste toespraak van zijn leven – hoe zou Paulus zijn zaak bepleiten? Na een korte inleiding zei hij: ‘Nu sta ik terecht omdat ik hoop op de vervulling van de belofte die God aan onze voorouders heeft gedaan.’ (Handelingen 26:6) Paulus’ verdediging bevatte geen verwijzingen naar zijn prestaties. (‘Ik heb iemand uit de dood opgewekt, moet u weten.’) Hij eiste geen voorkeursbehandeling. (‘Ik ben een Romeins staatsburger.’) Hij probeerde niet om zijn daden te rechtvaardigen. (‘Ik ben gewoon een vrije geest.’) Niets van dat alles. Zijn enige rechtvaardiging was deze: ‘Ik geloof in de beloften van God.’

Datzelfde deden ook Abraham, Isaak en Jakob. En voeg Noach, Maria, een profeet met de naam Jesaja en een evangelist met de naam Petrus gerust aan dat lijstje toe.

De helden in de Bijbel waren afkomstig uit elke mogelijke sociale klasse: machthebbers, dienstknechten, leraren, artsen. Het waren mannen en vrouwen, getrouwd en ongetrouwd. Toch hadden ze één ding gemeenschappelijk: ze bouwden hun leven op de beloften van God. Op grond van Gods beloften geloofde Noach in regen nog voordat het woord bestond. Op grond van Gods beloften ruilde Abraham een veilig thuis in voor een plek die hij nog nooit gezien had. Op grond van Gods beloften leidde Jozua twee miljoen mensen vijandig gebied binnen. Op grond van Gods beloften werkte David een reus tegen de grond, rees Petrus op uit de as van spijt en vond Paulus een genade die het waard was om voor te sterven.

Een van de bijbelschrijvers noemde deze gelovigen zelfs ‘erfgenamen van de belofte’. (Hebreeën 6:17) Het is alsof de belofte het familiefortuin was, en deze mensen waren slim genoeg om bij het openen van het testament aanwezig te zijn.

Door zijn geloof bouwde Noach, toen hem te kennen was gegeven wat er zou gebeuren, nog voordat dit voor iemand zichtbaar was, gehoorzaam een ark om daarmee zijn huisgenoten te redden ...

Door zijn geloof ging Abraham, toen hij geroepen werd, gehoorzaam op weg naar een plaats die hij in bezit zou krijgen, en hij ging op weg zonder te weten waarheen ... Samen met Isaak en Jakob, mede-erfgenamen van de belofte, woonde hij daar in tenten ... Door haar geloof ontving ook Sara, hoewel ze onvruchtbaar was gebleven en niet meer in de bloei van haar leven was, de kracht om een kind te verwekken, en wel omdat ze vertrouwde op degene die de belofte had gedaan ...

Door zijn geloof kon Abraham, toen hij op de proef werd gesteld, Isaak als offer opdragen. Hij die de beloften had ontvangen, was bereid zijn enige zoon te offeren. (Hebreeën 11:7-17)

En de lijst gaat nog enkele verzen lang door. Jakob vertrouwde op Gods beloften. Jozef vertrouwde op Gods beloften. Mozes vertrouwde op Gods beloften. Hun verhalen waren verschillend, maar het thema was hetzelfde: Elke belofte van God was als een Poolster in hun pelgrimstocht van geloof. En ze hadden volop beloften waaruit ze konden kiezen.

Op zeker moment vatte iemand die de Bijbel bestudeerde het plan op om alle beloften te tellen die God aan mensen gedaan had. Hij was anderhalf jaar bezig, en kwam uit op 7487 beloften!¹ Gods beloften zijn als dennenbomen in de Rocky Mountains van de Schrift: in overvloed aanwezig, onbuigzaam en blijvend. Sommige van de beloften zijn positief: de verzekering van zijn zegen. Sommige zijn negatief: de garantie dat het kwaad consequenties heeft. Maar allemaal zijn ze bindend, want God is niet alleen iemand die beloften doet; God is iemand die zijn beloften nakomt.

Toen God de Israëlieten voorbereidde op het binnengaan van een nieuw land, deed Hij hun een belofte:

De HEER antwoordde: 'Ik wil een verbond sluiten. Voor de ogen van heel je volk zal ik zulke wonderbaarlijke daden verrichten als er onder geen enkel volk op aarde ooit verricht zijn, en het hele volk dat bij jou is, zal zien welke ontzagwekkende dingen ik, de HEER, voor jou zal doen.' (Exodus 34:10)

God besteedde geen aandacht aan de kracht van de Israëlieten. Hij benadrukte de zijne. Hij onderstreepte hun vermogens niet. Hij beklemtoonde de zijne. Hij rustte de Israëlieten toe voor de reis door hen te wijzen op zijn kracht om beloften te doen en die ook na te komen.

Al vanaf het eerste hoofdstuk van de Bijbel bewijst de Schrift Gods betrouwbaarheid. Tot negen keer toe staat er in de tekst: 'En God zei.' De uitkomst was steeds hetzelfde. Telkens wanneer God sprak, gebeurde er iets. Er gebeurde iets geweldigs. Op goddelijk bevel ontstonden er licht en land, stranden en levende wezens. God nam geen adviseurs in de arm. Hij had geen hulp nodig. Hij sprak, en het gebeurde. De lezer kan slechts één conclusie trekken: Gods woord is zeker. Wat Hij zegt, gebeurt.

Door het woord van de HEER is de hemel gemaakt, door de adem van zijn mond het leger der sterren. Hij verzamelt het zeewater en sluit het in, hij bergt de oceanen in schatkamers weg. Laat heel de aarde vrezen voor de HEER, en wie de wereld bewonen hem duchten, want hij sprak en het was er, hij gebod en daar stond het. (Psalm 33:6-9)

Toen God zijn keel schraapte, ontstond de kosmos. Zijn gezag overtrof alles.

Dezelfde kracht zien we ook in Jezus Christus. Op zeker moment vroeg een hoge officier uit het Romeinse leger of Jezus zijn knecht wilde genezen. Jezus bood aan om naar het huis van de man te gaan. De officier weigerde en zei:

‘Heer, ik ben het niet waard dat u onder mijn dak komt, u hoeft alleen maar te spreken en mijn slaaf zal genezen. Ook ik ben iemand die onder andermans gezag staat en zelf weer soldaten onder zich heeft, en als ik tegen een soldaat zeg: “Ga!” dan gaat hij, en tegen een andere: “Kom!” dan komt hij, en als ik tegen mijn dienaar zeg: “Doe dit!” dan doet hij het.’

Toen Jezus dit hoorde, verbaasde hij zich en hij zei tegen degenen die hem volgden: ‘Ik verzeker jullie: bij niemand in Israël heb ik zo’n groot geloof gevonden ...’

Tegen de centurio zei Jezus: ‘Ga naar huis. Zoals u het geloofd hebt, zo zal het gebeuren.’ Op hetzelfde moment genas zijn slaaf. (Matteüs 8:8-10, 13)

Waarom complimenteerde Jezus de centurio met zijn geloof? Omdat deze man geloofde dat Jezus de kracht had om zijn woord te houden. In feite voorziet deze geschiedenis ons van Jezus’ definitie van geloof: *geloof is de diepgewortelde overtuiging dat God zijn beloften zal nakomen*. De Romeinse centurio begreep deze eenvoudige waarheid: God zal – sterker nog, Hij kán – zijn beloften niet breken. Elk verbond dat Hij sluit is onschendbaar, niet geschreven in zand, maar gebeiteld in graniet. Wat Hij zegt, zal gebeuren.

Het moet gebeuren! Zijn beloften zijn onomkeerbaar, om wie God is:

- Hij verandert nooit. Hij ziet het einde al vanaf het begin. Hij wordt nooit overvallen door iets onverwachts. Hij brengt niet hal-

verwege wijzigingen aan. Hij is niet onderhevig aan stemmingen en zijn humeur hangt niet af van het weer. 'Bij hem is nooit enige verandering of verduistering waar te nemen.' (Jakobus 1:17)

- Hij is trouw. 'Hij die de belofte heeft gedaan is trouw.' (Hebreeën 10:23)
- Hij is sterk. Hij doet geen grote beloften om ze vervolgens maar half waar te maken. 'Hij is bij machte te volbrengen wat Hij heeft toegezegd.' (Romeinen 4:21, WV)
- Hij kan niet liegen. 'Het is onmogelijk dat God zou liegen.' (Hebreeën 6:18, HSV) Een rotsblok kan niet zwemmen. Een nijlpaard kan niet vliegen. Een vlinder kan geen bord vol spaghetti op. Jij kunt niet slapen op een wolk, en God kan niet liegen. Hij overdrijft nooit, manipuleert nooit, verzint geen smoesjes en spreekt geen lege woorden. Deze tekst zegt niet dat het onwaarschijnlijk is dat God zou liegen, of dat het niet de verwachting is. Nee. De boodschap is voor slechts één uitleg vatbaar: het is onmogelijk! De Schrift zou het niet duidelijker kunnen zeggen. God kan niet liegen. (Titus 1:2, HSV) Bedrog is eenvoudigweg geen optie. 'Hij verbreekt zijn beloften niet!' (Titus 1:2, MSG)

Dit gegeven, dat God iemand is die zijn beloften nakomt, herinnert me aan een gebeurtenis in mijn kindertijd. Toen ik een jaar of twaalf was, ging ik met mijn vader mee naar de garage, waar hij nieuwe banden kocht voor onze auto. Pa woonde in een kleine stad, in een tijd dat het leven nog eenvoudig was. Deftige kleding droeg hij niet en rijk was hij niet. Hij werkte als onderhoudsmoniteur op een olieveld, was dol op zijn gezin, betaalde zijn rekeningen en hield zijn beloften. Als iemand aan zijn integriteit twijfelde, was dat een belediging voor hem. Zo ook die dag, in de garage.

Hij had banden uitgekozen en we stonden te wachten terwijl ze onder de auto werden gezet. Toen het moment kwam waarop de rekening betaald moest worden, stond ik naast pa bij de kassa. Hij

schreef een cheque uit. De man achter de kassa bekeek de cheque en vroeg mijn vader toen of hij zich kon legitimeren. Dat is tegenwoordig heel gewoon, maar in de jaren zestig werd in winkels zelden of nooit om een identiteitsbewijs gevraagd.

Pa was stomverbaasd.

‘Je gelooft niet dat ik ben wie ik zeg dat ik ben?’

De winkelbediende voelde zich niet op zijn gemak. ‘We vragen dat aan al onze klanten.’

‘Denk je dat ik niet eerlijk ben?’

‘Dat is het niet, meneer.’

‘Als je niet bereid bent om mij op mijn woord te geloven, mag je die banden weer onder de auto vandaan halen.’

Ik herinner me een lange, ongemakkelijke stilte terwijl de winkelbediende zijn opties afwoog.

We gingen naar huis met de nieuwe banden. En ik had een belangrijke les geleerd over integriteit. Goede mensen nemen het houden van hun woord serieus. Hoeveel serieuzer zou een goede God dat dan wel niet nemen? Wat gezegd werd over Gods trouw aan Israël kan gezegd worden over zijn trouw aan ons. ‘Hij brak niet één van de beloften die hij Israël had gedaan. Hij deed ze alle gestand.’ (Jozua 21:45)

De vraag is niet of God zijn beloften zal nakomen, maar of wij bereid zijn ons leven erop te bouwen.

Ik heb nogal wat eigenaardigheden, waaronder een trillende linkerduim. De afgelopen tien jaar trilt hij voortdurend. Als je alleen mijn duim zou zien, zou je denken dat ik stijf stond van de cafeïne. Als ik zou proberen om met mijn linkerhand een glas frisdrank op te tillen, zou de vloeistof alle kanten op spetteren. Maar ik ben niet links, dus eigenlijk heb ik maar weinig last van die trilling. Sterker nog, ik gebruik mijn duim om een gesprek op gang te brengen. (‘Hé, wil je mijn trillende duim zien? En laat mij nu jouw tics eens zien.’)

Ik ben gewend geraakt aan het plaatselijke gebibber. In eerste instantie was ik echter niet zo relaxed. Het schudden bracht mij van mijn stuk. Ik dacht dat er iets helemaal mis was. Omdat mijn vader gestorven is aan ALS, ging ik uit van het ergste. Het hele gebeuren was vooral zo zenuwslopend omdat ik mijn linkerduim altijd en overal bij me heb. Als ik mijn haar kam, word ik geconfronteerd met meneer Wiebelaar. En raad eens wie zich niet rustig kan houden als ik aan het golfen ben? Als ik tijdens het preken mijn linkerhand opsteek om iets te benadrukken, zou het zomaar kunnen dat mijn krakkemikkige knokkel mensen aan het twijfelen brengt.

Ik maakte een afspraak met de neuroloog en toen het zover was, ging ik met een droge mond naar binnen, bang voor wat me te wachten stond. Hij bekeek mijn bloedwaarden en onderzocht me. Hij gaf me opdracht om heen en weer te lopen, op één been te staan en een bord op mijn vingers te laten ronddraaien. (Grapje. Ik hoefde niet te lopen.) Hij tikte op mijn knie met een rubberen hamer en stelde me een aantal vragen. Toen, na wat een eeuwigheid leek te duren, zei hij: ‘Geen reden tot zorg.’

‘Weet u dat zeker?’

‘Ik weet het zeker.’

‘Geen behandeling.’

‘Nee.’

‘Geen rolstoel?’

‘Nee, voor zover ik kan zien niet.’

‘Weet u het zeker?’

Toen deed hij iets wat ik nooit ben vergeten. ‘Ik geef u mijn woord,’ stelde hij me gerust. ‘U hoeft u geen zorgen te maken over het trillen van uw duim.’

Dus ik liet me van de behandeltafel glijden, bedankte hem en liep naar buiten. Ik voelde me beter. Ik stapte in de auto en begon aan de rit naar huis. Terwijl ik bij een verkeerslicht stond, keek ik

naar mijn linkerhand, rustend op het stuur. Raad eens wat mijn duim aan het doen was? Klopt. Hij trilde.

Voor de eerste keer sinds het trillen begonnen was, had ik de kans om er anders naar te kijken. Ik kon piekeren over het probleem of ik kon mezelf herinneren aan de belofte. Ik kon kiezen voor bezorgdheid, of kiezen voor hoop. Ik koos hoop. Het klinkt misschien een beetje raar, maar ik herinner me dat ik tegen mijn duim zei: 'Ik geef jou geen aandacht meer. De dokter heeft me zijn woord gegeven. Je bent ongevaarlijk.' Vanaf dat moment heb ik telkens wanneer mijn duim zich misdroeg teruggedacht aan de belofte van de dokter.

Wat staat er te schudden in jouw leven? Waarschijnlijk niet je duim, maar misschien wel je toekomst, je geloof, je gezin of je financiën. We leven in een wiebelige wereld.

Kun jij wel wat onwankelbare hoop gebruiken?

Als dat zo is, ben je niet de enige. We leven in een tijd van wanhoop. Het zelfmoordcijfer in Amerika is sinds 1999 met 24 procent toegenomen.² Vierentwintig procent! Als we zo'n stijging zouden zien in een ziektebeeld, zouden we het een epidemie noemen. Hoe is die toename te verklaren? We zijn beter opgeleid dan ooit. We hebben technologie tot onze beschikking waar onze ouders niet eens van konden dromen. We worden overspoeld met vermaak en mogelijkheden voor ontspanning. Toch besluiten meer mensen dan ooit om een einde aan hun leven te maken. Hoe is dat mogelijk?

Een van de antwoorden moet dit zijn: mensen sterven wegens een gebrek aan hoop. Secularisatie zuigt de hoop uit onze maatschappij. Het brengt ons leven terug tot niet meer dan een paar decennia tussen onze geboorte en het graf. Veel mensen geloven dat deze wereld het beste is dat er is, en laten we eerlijk zijn: zo geweldig is het hier niet.

Maar kinderen van de belofte hebben iets wat alles anders

maakt. Zij besluiten om zich te richten op de beloften van God – om die te overpeinzen, te verkondigen en biddend te gedenken. Ze zijn als Abraham, die niet ‘voorzichtig zijn tenen in het water van Gods beloften stak en sceptische vragen stelde. Hij stortte zich vol overgave in de belofte, en kwam er sterker uit tevoorschijn’. (Romeinen 4:20, MSG)

Zij bezien het leven door de lens van Gods beloften. Als er problemen de kop opsteken, hoor je het ze fluisteren: ‘Maar God heeft gezegd ...’ Als moeilijkheden dreigen, zie je ze door de Bijbel bladeren: ‘Volgens mij heeft God hier iets over gezegd.’ Als ze anderen troosten, stellen ze deze vraag: ‘Weet je welke belofte God hierover gedaan heeft?’

De beloften van God zijn als een medicijnkastje vol geneesmiddelen. Precies zoals de dokter je medicijnen voorschrijft voor je lichaam, zo geeft God ons zijn beloften voor ons hart. Hij deelt ze uit als geschenken, van de ene vriend aan de andere. ‘De HEER is een vriend van wie hem vrezen, hij maakt hen vertrouwd met zijn verbond.’ (Psalm 25:14)

Voor elk probleem in je leven is er een belofte van God. Stel je tot doel om deze beloften zo goed te leren kennen dat je jezelf het juiste medicijn kunt voorschrijven.

- Ik voel me angstig vandaag. Tijd om een potje Richteren open te draaien: ‘De HEERE is met u.’ (6:12, HSV) Ik eigen me Gods nabijheid toe.
- De wereld lijkt op hol geslagen. Tijd voor een dosis Romeinen 8:28: ‘God (laat) alle dingen meewerken ten goede.’ (HSV)
- Aan de horizon pakken zich donkere wolken samen. Wat heeft Jezus tegen me gezegd? O, ik weet het alweer: ‘Jullie zullen het zwaar te verduren krijgen in de wereld, maar houd moed: ik heb de wereld overwonnen.’ (Johannes 16:33)

Na veertig (!) jaar als predikant en pastor heb ik ontdekt dat niets een vermoeide ziel zoveel troost geeft als de beloften van God. Dit boek bevat een aantal van mijn favoriete. Veel ervan zijn bekende beloften, die ik door de jaren heen gebruikt heb om anderen te bemoedigen. En mezelf. We hebben ze wanhopig hard nodig. We hebben geen behoefte aan meer meningen of vage gevoelens; wat wij nodig hebben zijn de onwankelbare woorden van onze machtige en liefdevolle God. Hij regeert over de wereld in overeenstemming met deze grote, kostbare beloften.

De omstandigheden van je leven of de beloften van God – waar klem jij je aan vast?

Jezus vertelde een verhaal over twee bouwers. Hun middelen, hun plannen en het doel dat ze hadden waren hetzelfde. Ze wilden allebei een huis bouwen. Maar de een gaf de voorkeur aan de goedkope, gemakkelijk toegankelijke ondergrond van zand. De ander koos voor een duurder, maar stevigere ondergrond van steen.

Wie deze woorden van mij hoort en ernaar handelt, kan vergeleken worden met een verstandig man, die zijn huis bouwde op een rots. Toen het begon te regenen en de bergstromen zwollen, en er stormen opstaken en het huis van alle kanten belaagd werd, stortte het niet in, want het was gefundeerd op een rots. En wie deze woorden van mij hoort en er niet naar handelt, kan vergeleken worden met een onnadenkend man, die zijn huis bouwde op zand. Toen het begon te regenen en de bergstromen zwollen, en er stormen opstaken en er van alle kanten op het huis werd ingebeukt, stortte het in, en er bleef alleen een ruïne over. (Matteüs 7:24-27)

Wat is het verschil tussen de verstandige en de onverstandige man? Ze hebben allebei Gods woorden gehoord. Maar alleen de verstandige man bouwt er zijn huis op.

Hoe is het met jouw fundament gesteld? Ik stel me zo voor dat Jezus deze gelijkenis in onze tijd als volgt zou vertellen:

Twee mensen namen zich voor om een huis te bouwen. De eerste bracht een bezoekje aan een bouwmarkt met de naam SAP: Spijt, Angst en Pijn. Hij bestelde hout dat door schuld was aan-gevreten, schroeven verroest door pijn en cement dat was aan-gelengd met bezorgdheid. Omdat zijn huis gebouwd was met materialen van SAP, werd hij elke dag van zijn leven verteerd door spijt, angst en pijn.

De tweede bouwer koos een andere leverancier. Zij bestelde haar bouwmaterialen bij Hoop Inc. In plaats van te kiezen voor spijt, angst en pijn vond ze volop beloften van genade, bescher-ming en veiligheid. Ze nam de weloverwogen, bewuste beslissing om haar leven te bouwen op een fundament van hoop.

Wie van de twee bouwers was verstandiger? Wie was gelukkiger? En op wie lijkt jij?

Overigens zeg ik dit niet zomaar. Mijn woorden zijn gefun-deerd op een krachtige belofte:

Zoals de regen en de sneeuw vanuit de hemel naar beneden ko-men en op de grond blijven liggen om de aarde water te geven, het koren te laten groeien, zaad voor de boer en eten voor de hon-gerigen te produceren, zo is mijn woord ook. Ik stuur het uit en het levert altijd vrucht op. Het doet alles wat Ik wil en bereikt datgene waarvoor Ik het wegstuur. (Jesaja 55:10-11, HTB)

Zie je hoe zeker Gods belofte is? Gods Woord 'levert altijd vrucht op. Het doet alles wat Hij wil en bereikt datgene waarvoor Hij het wegstuurt'.

Stel je eens voor dat Gods woorden uit de hemel neerdalen op

jou – zacht en verfrissend als lenteregen. Ontvang ze. Geef ze gelegenheid om op je neer te dalen, om je te doordrenken. Ik vertrouw erop dat Gods woorden vrucht zullen dragen in je leven. Deel jij dat vertrouwen?

Volgens Petrus zijn Gods beloften niet slechts groot; het zijn ‘de grootste’. Ze hebben niet slechts waarde; ze zijn ‘kostbaar’. (2 Petrus 1:4, HSV) Wanneer je deze beloften rond je hals bindt, tooi je je met de kostbaarste sieraden die in het hele universum te vinden zijn. Het is dankzij deze *grootste en kostbare beloften* dat wij deel hebben gekregen aan de goddelijke natuur. Ze leiden ons binnen in een nieuwe werkelijkheid, een heilige wereld. Ze zijn als wegwijzers, bedoeld om uit het giftige moeras van de aarde weg te leiden, naar de zuivere lucht van de hemel. Ze zijn als gouden stenen die een pad vormen naar de wereld waar God woont. Ze zijn als sterke keien die een brug vormen, van onze zonden naar onze verlossing. Beloften zijn de rode draad van de Bijbel.

De Amerikaanse evangelist Dwight Moody zei het als volgt:

Laat een mens zich een maand lang voeden met de beloften van God en hij zal niet over zijn armoede spreken ... Als je de Bijbel slechts van Genesis tot Openbaring door zou lezen en alle beloften zou opmerken die God gedaan heeft aan Abraham, aan Isaak, aan Jakob, aan de Joden en de heidenen en aan al zijn kinderen overal ter wereld; als je je een maand lang zou voeden met de beloften van God, dan zou je niet langer ... klagen over hoe arm je bent, maar je zou vol vertrouwen je hoofd opheffen en de rijkdommen van zijn genade verkondigen, gewoon omdat je niet anders kon.³

Laten we worden zoals we bedoeld zijn: kinderen van de belofte. Hou deze proclamatie bij de hand. Spreek haar hardop uit. Vul je

longen met lucht en je hart met hoop, en laat de duivel zelf horen hoe jij je geloof in Gods goedheid belijdt.

Wij bouwen ons leven op de beloften van God.

Omdat zijn Woord onverbrekkelijk is, is onze hoop onwankelbaar. Ons fundament wordt niet gevormd door de pijn of de problemen van dit leven.

Wij staan op de grote en kostbare beloften van God.